

Het ligt in den geest des tijds om reeds op jeugdigen leeftijd daaromtrent een beslissing te nemen.

Wanneer een kleine jongen op een stoof gaat staan en gebaren maakt, terwijl hij zooiets als een voordracht houdt, dan zijn magen en vrienden het er al spoedig over eens, dat de jongen maar predikant moet worden.

Slechts bij uitzondering zal zoo'n voorspelling uitkomen.

Als regel moet men niet op te vroegen leeftijd de keuze van een beroep vaststellen.

Het jonge meisje op de schoolbanken doet het best, als zij haar school geregeld afloopt. Zoo het eenigszins mogelijk is, moet zij alle klassen eener Middelbare school voor meisjes of van een M. U. L. O.-school volgen, en, wanneer zij goed kan leeren haar proef op de som maken en het eindexamen H. B. S. of het M. U. L. O.-examen afleggen.

Kan zij dat diploma niet halen, welnu, wat zij geleerd heeft, blijft toch haar eigendom, zij het dan zonder einddiploma.

Als hulp op den levensweg is dit brevet echter niet te onderschatten.

Tot het einde toe het onderwijs te volgen, dat de ouders eenmaal het geschiktst hebben geacht, geeft een samenhangend geheel aan het jonge leven. Dan kan de leerling ook weten, of ze vermogens heeft voldoende voor een wetenschappelijke opleiding en in welke richting ze de studie kan voortzetten; b.v. de laagste klassen gymnasium of een of meer vakken Middelbaar Onderwijs.

Zij, die zich voor Lager- of Bewaarschoolonderwijs willen bekwamen, moeten reeds voor het eind van den cursus der gevolgde school overgaan naar een inrichting, die voor een L. O.-acte of Bewaarschoolonderwijs-acte opleidt.

En wanneer de keuze moeilijk wordt door de velerlei wenschen, die een meisjeshart kan koesteren, raadpleeg uwe ouders of — want er zijn er, die ze reeds vroeg moeten missen — uwe onderwijzeressen, met wie ernstig en vriendschappelijk kan overlegd worden.

Geheel belangeloos staan uwe ouders aan uw zijde. Uw belang en uw geluk is het hunne. „Eert uwen vader en uwe moeder, *opdat het u welga!*”

Laat dan uw beroep nederig en eenvoudig werk zijn, of een meer verheven arbeidskring zij uw deel — ge zijt op den goeden weg en die gaat altijd in de richting van Gods leiding met ons.

Onlangs las ik in „Timotheüs” zulke treffende woorden van A. L. v. H.

Mag ik ze voor u overschrijven?

„Het is God, die bepaalt, wat we zijn zullen in de wereld. Of we groot zullen worden of klein zullen blijven, of onze arbeid zich over een breed of een beperkt gebied zal uitstrekken — het wordt niet door de menschen bepaald; God is rechter, die 't beslist.

„Wij hebben ons af te vragen, over welke gaven God ons de beschikking gaf. Wij moeten ons onzer gaven bewust worden. Wij moeten weten, wat wij kunnen.

„Wij moeten de grenzen van ons vermogen kennen, maar tot aan die grenzen dit vermogen opvoeren. En dit al met de erkenning, dat God ons gaf en wij er mee te arbeiden hebben tot Zijn eer. Zoo blijven we bewaard voor zelfoverschatting, en, wat niet minder

„erg is, ook voor zelfonderschatting. Wij hebben trouw „te wezen op de plaats, waar God ons stelde.”

AJA.

Vragen of mededeelingen voor deze rukriek in te zenden aan den Redacteur P. Keuning te Nijverdal. Op de enveloppe schrijve men: Voor Aja.

ELK ZIJN PLAATS.

Een bloeme onder 't loover stond
En wijd haar geur in 't ronde zond,
De bijen zoemden heen en weer
En haalden honig elken keer.
En in het temper-licht, zoo zacht,
Stondt gij in wondre kleurenpracht.

Toch was ons bloempje niet voldaan,
Verscholen in de schauw te staan,
Want tusschen struik en stammen door
Zag zij de weid' in zonnegloor,
En bonte bloemen al te maal,
Blij schitterend in kleurenpraal,
De vlinders met hun vleugels bont
En kindren dartelend in 't rond.
De wandlaars bleven stille staan
Om 't al bewondrend ga te slaan.
Zij stond in 't duister maar alleen
Met brom'ge bijen om zich heen.

Zacht sprak een heel wijs spinnelijn:
„Wil toch niet ontevreden zijn.
Hij, Die ons schiep, weet toch gewis
Wel, waar 't voor ieder 't beste is.
De kindren stoeiend langs den kant,
Die trappen meen'ge bloem in 't zand.
De vlinders fladd'ren af en aan,
Maar laten 't werk voor anderen staan.
Uw grauwe bij zingt geen mooi lied,
Maar wat zij werkt bemerkt gij niet.
Uw honig gaart ze trouw bij een,
En straks, als geur en kleur verdween,
Geniet men in den wintertijd
Nog van uw honig door haar vlijt.
Stondt gij in heeten zonneshijn,
Uw bloei zou gauw ten einde zijn!”
Maar 't bloemeke gaf geen gehoor
En klaagd' en zucht' ondankbaar door.

Op eens een knaap door 't loover kwam,
Die van haar plaats de bloeme nam,
Vol vreugde keek hij op haar neer
En plantte z'in zijn tuintje weer.
Bevredigd was nu 't ongeduld
En haar verlangen plots vervuld.
Wijd keek ze rond in blijden schijn,
Maar welkt' en stierf van dorst en pijn.

Jac. de L.